

150.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 30 stycznia 1922 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości w celu wykonania ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 66 poz. 437) o ujednostajnieniu na obszarze b. zaboru rosyjskiego ustaw i rozporządzeń o państwowym podatku przemysłowym, na cały obszar Rzeczypospolitej Polskiej.

Na mocy art. 34 ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 66, poz. 437) o ujednostajnieniu na obszarze b. zaboru rosyjskiego ustaw i rozporządzeń o państwowym podatku przemysłowym na cały obszar Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. 1922 r. № 2 poz. 7) zarządza się co następuje:

§ 1. Tekst ustawy o państwowym podatku przemysłowym ogłoszony rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 17 stycznia 1922 roku (Dz. U. R. P. № 17 poz. 140) obowiązuje na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej za rok podatkowy 1921, o ile chodzi o dodatkowy podatek przemysłowy, zaś od roku podatkowego 1922 do końca roku podatkowego 1923 na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Od powyższego czasu ma zastosowanie niniejsze rozporządzenie.

Powołane w niniejszym rozporządzeniu artykuły ustawy odnoszą się do numeracji tychże, zawartej w wymienionym w ustępie pierwszym tego paragrafu tekście ustawy.

§ 2. Przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe, wymienione w art. 1 ustawy o państwowym podatku przemysłowym tudzież osobiste zajęcia przemysłowe, zaliczone w dodatku V do art. 3 tej ustawy do kategorii II i III, jak również wymienieni w ustępie 2 art. 90 ustawy ajenci zaliczeni do kategorii IV osobistych zajęć przemysłowych, opłacają podatek przemysłowy zasadniczy i dodatkowy.

Samodzielne wolne zajęcia zawodowe, wyliczone w ustępie 2 art. 90 ustawy nie opłacają zasadniczego podatku przemysłowego, lecz tylko podlegają dodatkowemu podatkowi przemysłowemu w postaci procentowego podatku od zysku.

Wydawcy pism periodycznych opłacają zasadniczy i dodatkowy podatek przemysłowy, o ile wydawca nie jest równocześnie wyłącznym autorem pisma periodycznego, w którym to wypadku podlega w myśl ustępu 2 art. 90 ustawy tylko dodatkowemu podatkowi przemysłowemu.

§ 3. Przedsiębiorstwa, które dotychczas na zasadzie pierwotnego brzmienia art. 6 ustawy były wolne od opłacania podatku przemysłowego, a obecnie nie weszły do spisu przedsiębiorstw uwolnionych od podatku na zasadzie obecnego brzmienia tego artykułu i nie mogą być zaliczone celem oznaczenia

wysokości zasadniczego podatku przemysłowego do jednej z kategorii, zawartych w II i III dodatku do art. 3 ustawy zalicza się w myśl ostatniego ustępu art. 6 ustawy w sposób następujący:

- 1) przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe i stowarzyszenia spółdzielcze (spożywcze, kredytowe i t. p.) oraz kasy pożyczkowo-oszczędnościowe:
 - a) z kapitałem zakładowym ponad 20.000.000 mk. — do kategorii I,
 - b) z kapitałem zakładowym ponad 5.000.000 mk. do 20.000.000 mk. — do kategorii II,
 - c) z kapitałem zakładowym ponad 1.000.000 mk. do 5.000.000 mk. — do kategorii III,
 - d) z kapitałem zakładowym do 1.000.000 mk. — do kategorii IV przedsiębiorstw handlowych;
- 2) utrzymywanie pokoi umeblowanych bez stołowania i bez sprzedaży trunków, jeżeli ilość odnajmowanych pokoi wynosi ponad 2 do 6 zalicza się do przedsiębiorstw handlowych IV kategorii;
- 3) domy noclegowe zalicza się do przedsiębiorstw handlowych IV kategorii;
- 4) prywatne biblioteki i czytelnie prowadzone w celach zysku zalicza się do przedsiębiorstw handlowych IV kategorii, a jeżeli obrót roczny przekracza 7.500.000 mk. do przedsiębiorstw handlowych III kategorii;
- 5) prowadzone przez osoby prywatne zakłady naukowe wszelkiego rodzaju zalicza się do III kategorii przedsiębiorstw handlowych;
- 6) prowadzone przez osoby prywatne przedsiębiorstwa teatralne zalicza się do przedsiębiorstw handlowych I, II lub III kategorii, stosownie do znamion, unormowanych dla cyrków, wrotników, ogrodów do zabaw i sal z zamkniętymi lub otwartymi scenami, przeznaczonymi do wykonywania na nich widowisk;
- 7) przedsiębiorstwa państwowych kolei żelaznych zalicza się do I kategorii przedsiębiorstw przemysłowych;
- 8) przedsiębiorstwa wykonywania zdjęć fotograficznych dla kinematografów zalicza się do przedsiębiorstw przemysłowych III kategorii;
- 9) do kategorii VIII przedsiębiorstw przemysłowych zalicza się również przedsiębiorstwa, wymienione w ustępie 1 tej kategorii, które zatrudniają chociażby jednego najemnego robotnika;
- 10) prowadzone zawodowo ogrodnictwo i sadownictwo zalicza się do tej kategorii przedsiębiorstw przemysłowych, jaka odpowiada ilości zatrudnionych w przedsiębiorstwie robotników.

§ 4. Zakres działania, organizację wewnętrzną oraz normy postępowania komisji miejscowych i okręgowych do spraw podatku przemysłowego określa się na zasadzie części trzeciej art. 9 ustawy w sposób poniżej w §§ 5—16 ustalony.

§ 5. Do wymiaru procentowego podatku od zysku dla przedsiębiorstw nie obowiązanych do skła-

dania sprawozdań publicznych, tudzież od zysków i zarobków osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych powołane są komisje miejscowe do spraw podatku przemysłowego (część druga art. 9 ustawy).

Komisje te tworzą się przy każdym urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych (inspektoracie skarbowym, administracji podatków) dla całego okręgu oznaczonego urzędu.

Komisje składają się z przewodniczącego, którym jest naczelnik urzędu podatków i opłat skarbowych (inspektoratu skarbowego, administracji podatków) lub jego zastępca i z 6 członków powołanych z grona płatników procentowego podatku od zysku.

Dwóch członków wybierają sejmiki lub Rady powiatowe, dwóch reprezentacje miast w siedzibie komisji, dwóch zaś członków mianuje dyrektor właściwej izby skarbowej na wniosek przewodniczącego komisji.

§ 6. W okręgach wyłącznie miejskich z 6 członków komisji, — 4 członków wybierają rady miejskie, dwóch zaś mianuje jak wyżej dyrektor właściwej izby skarbowej; przyczem wybory i mianowania należy przeprowadzić o ile można w ten sposób, by w skład komisji każdego okręgu wchodziłi płatnicy procentowego podatku od zysku z tegoż okręgu.

§ 7. Komisje okręgowe do spraw podatku przemysłowego tworzą się przy każdej izbie skarbowej na okręg tej izby.

Komisje te są instancjami apelacyjnymi do wszelkich spraw zasadniczego i dodatkowego podatku przemysłowego.

§ 8. Wymienione w poprzednim paragrafie komisje składają się z przewodniczącego, którym jest dyrektor izby skarbowej lub jego zastępca, z trzech urzędników tejże izby, mianowanych przez Ministra Skarbu na wniosek dyrektora izby skarbowej i z czterech członków, powołanych z grona płatników podatku; po jednym z tych członków wybierają rady wojewódzkie i miejskie w siedzibie komisji, dwóch zaś mianuje Minister Skarbu na wniosek dyrektora izby skarbowej; przyczem jeden z członków powołanych z grona płatników podatku powinien być zastępcą lub członkiem zarządu przedsiębiorstwa, obowiązanego do składania sprawozdań publicznych.

Rz do czasu utworzenia rad wojewódzkich w b. zaborze austriackim prawo wyboru członka komisji i jego zastępcy należy do Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie.

§ 9. Dla każdego z członków miejscowych i okręgowych należy powołać w sposób oznaczony w poprzednich paragrafach po jednym zastępcy.

§ 10. Na członków komisji mogą być powołane jedynie osoby, korzystające w pełni z praw cywilnych, a liczące nie mniej, niż 25 lat wieku. Przy wyborach i mianowaniu członków komisji należy uważać, by reprezentowane były, o ile można handel, przemysł, osobiste zajęcia przemysłowe i samodzielne wolne zajęcia zawodowe.

§ 11. Celem utworzenia komisji mają dyrektorowie izb skarbowych, względnie naczelnicy Urzędów

skarbowych (inspektoratów skarbowych, administracji podatków) wezwać pisemnie wymienione w poprzednich paragrafach instytucje do przeprowadzenia w oznaczonym terminie wyborów członków komisji okręgowych, względnie miejscowych i ich zastępców.

Po nadesłaniu list wybranych członków komisji i ich zastępców należy uskutecznić w przepisany trybie nominację reszty członków i ich zastępców.

O ile sejmiki lub rady powiatowe, rady miejskie, względnie wojewódzkie nie przeprowadzą w wyznaczonym terminie wyborów lub wybiorą mniejszą od przepisanej ilości członków komisji i ich zastępców, wówczas władze skarbowe powołają same brakujących członków i ich zastępców, w myśl przepisów, zawartych w poprzednich paragrafach, a w szczególności Minister Skarbu zamianuje brakujących członków i ich zastępców do komisji okręgowych, na wniosek przewodniczących tych komisji — dyrektor zaś właściwej izby skarbowej do komisji miejscowych na wnioski przewodniczących komisji miejscowych.

§ 12. Przewodniczący zwołuje komisję, kieruje jej czynnościami, wykonywa jej uchwały i jest odpowiedzialny za należyte zastosowanie obowiązujących przepisów.

W razie czasowej przeszkody w pełnieniu przez przewodniczącego obowiązków, przewodnictwo obejmuje jego zastępca, który jednocześnie wchodzi w prawa i obowiązki przewodniczącego.

§ 13. O każdym posiedzeniu komisji przewodniczący zawiadamia pisemnie wszystkich członków komisji.

W miejsce członków, nie mogących przybyć na posiedzenie, należy zaprosić ich zastępców.

Zastępcy zaproszeni wstępują w prawa i obowiązki członków komisji.

§ 14. Od członków komisji, nie będących urzędnikami państwowymi, przewodniczący odbiera na wstępie ich urzędowania przyrzeczenie, że przy rozprawach komisji będą postępować według najlepszej wiedzy i sumienia i, że zachowają w ścisłej tajemnicy wszystkie przedstawiane w komisji wiadomości, dotyczące stosunków majątkowych, obrotów i zysków płatników.

Przy tej sposobności należy zwrócić uwagę członków komisji na postanowienia karne za niedotrzymanie tajemnicy, zawarte w art. 138 ustawy.

§ 15. Do ważności uchwał komisji potrzeba oprócz przewodniczącego obecności przynajmniej połowy członków.

Jeżeli na pierwsze posiedzenie nie stawi się zdolna do powzięcia uchwały ilość członków, wówczas wyznacza się drugie posiedzenie z zastrzeżeniem, że na tem drugim posiedzeniu zapadną prawomocnie uchwały bez względu na ilość obecnych.

Gdyby na drugie posiedzenie komisji miejscowej nie przybyło przynajmniej dwóch członków, względnie ich zastępców, wówczas przewodniczący powołuje takąż ilość z grona płatników procentowego podatku od zysku.

§ 16. Rozpoznawanie spraw komisji okręgowej ma odbywać się jawnie w myśl postanowień części trzeciej art. 9 i art. 145 ustawy.

Przewodniczący komisji okręgowej zawczasu przesyła płatnikowi, za potwierdzeniem odbioru, pisemne zawiadomienie o dniu rozpoznawania jego sprawy.

Płatnik lub jego zastępca prawny może być obecny w czasie referowania jego sprawy, oraz ma prawo do składania pisemnych lub ustnych wyjaśnień.

Nieobecność płatnika lub jego zastępcy nie wstrzymuje rozpoznawania sprawy tylko w takim wypadku, gdy otrzymane pokwitowanie z odbioru świadczy, że zawiadomienie zostało doręczone w terminie wystarczającym na stawienie się płatnika w miejscu urzędowania komisji.

Jeżeli w dniu posiedzenia komisji nie otrzymano pokwitowania z odbioru, i o ile sam płatnik lub jego zastępca nie stawia się na posiedzenie komisji, sprawa winna być zdjęta z porządku dziennego posiedzenia.

Jeżeli z otrzymanego w następstwie pokwitowania wyjaśni się, że zawiadomienie o posiedzeniu komisji zostało doręczone płatnikowi we właściwym czasie, to odwołanie takiego płatnika należy rozpatrzyć na najbliższym posiedzeniu komisji, nie zawiadamiając go ponownie o dniu tego posiedzenia. O ile zaś wyjaśni się, że płatnik nie otrzymał zawiadomienia o posiedzeniu we właściwym czasie wyznacza się nowe posiedzenie komisji, o którym płatnik winien być powtórnie powiadomiony w trybie przepisanych.

§ 17. Do przedsiębiorstw obowiązanych do składania sprawozdań publicznych (sprawozdawczych) zalicza się: a) przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe, należące do towarzystw akcyjnych i udziałowych, do spółek z ograniczoną odpowiedzialnością i innych tego rodzaju spółek a w tej liczbie i do towarzystw spółdzielczych; b) akcyjne banki handlowe i ziemskie, lombardy; c) towarzystwa kredytowe miejskie i ziemskie, oraz towarzystwa wzajemnego kredytu i d) samorządowe banki, lombardy, towarzystwa i kasy pożyczkowo-oszczędnościowe, oraz wszystkie inne instytucje kredytowe i wszystkie przedsiębiorstwa, które na zasadzie ich statutów lub zastępujących je przepisów obowiązane są ogłaszać sprawozdania o swoich operacjach, lub też przedstawiać sprawozdania do zatwierdzenia walnemu zgromadzeniu, albo innemu organowi, powołanemu w myśl statutu do tego zatwierdzenia.

§ 18. Nowopowstałe przedsiębiorstwa, obowiązane do składania sprawozdań publicznych opłacają dodatkowy podatek przemysłowy w postaci podatku od kapitału i procentowego podatku od zysku już za pierwszy rok istnienia od czasu rozpoczęcia operacji.

Podatek przypadający za pierwszy rok podatkowy oblicza się w sposób wskazany w części drugiej art. 89 ustawy.

Przy obliczaniu przypadającego podatku za następny rok podatkowy oraz za rok podatkowy w ciągu którego przedsiębiorstwo zostało zaniechane, należy stosować analogicznie postanowienia art. 108 względnie 109 ustawy, dotyczące nowopowstałych względnie

zaniechanych przedsiębiorstw, nie obowiązanych do składania sprawozdań publicznych i zajęć osobistych.

§ 19. Przedsiębiorstwa nie obowiązane do składania sprawozdań publicznych, które na podstawie art. 121 ustawy przeszły do kategorii przedsiębiorstw opłacających podatek od kapitału i procentowy podatek od zysku podług art. 66 do 89 lub odwrotnie, pociąga się w tym roku, w którym zaszła zmiana, nadal jeszcze do opłaty: pierwsze — procentowego podatku od zysku dla przedsiębiorstw nie obowiązanych do składania sprawozdań publicznych; drugie — podatku od kapitału i procentowego podatku od zysku podług przepisów dla przedsiębiorstw, obowiązanych do składania sprawozdań publicznych.

O ile w pierwszym wypadku rok operacyjny nie pokrywa się z rokiem kalendarzowym lub o ile nie nastąpiło zatwierdzenie sprawozdania przed rozpoczęciem wymiaru procentowego podatku od zysku dla przedsiębiorstw nie obowiązanych do składania sprawozdań publicznych (art. 110 ustawy) należy wymierzyć ten podatek na podstawie art. 105 do 119 ustawy z tym zastrzeżeniem, że podatek ten będzie zaliczony na poczet podatków od kapitału i procentowego od zysku (art. 66 do 89 ustawy), które będą wymierzone po złożeniu sprawozdania.

§ 20. Procentowy podatek od zysku dla przedsiębiorstw nie obowiązanych do składania sprawozdań publicznych, osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych z reguły wymierza komisja do spraw podatku przemysłowego tego okręgu, w którym zostało wykupione świadectwo przemysłowe, na wykonanie przedsiębiorstw i zajęć przemysłowych, względnie przy samodzielnych wolnych zajęciach zawodowych, komisja miejscowa tego okręgu, w którym osoba wykonująca to zajęcie ma stałe miejsce zamieszkania.

Przedsiębiorstwom, które przeszły z jednego okręgu wymiarowego do drugiego (art. 45 ustawy) wymierza się procentowy podatek od zysku przez komisję miejscową tego okręgu, do którego przedsiębiorstwo zostało przeniesione, jednak tylko w takim razie, gdy przeniesienie przedsiębiorstwa stwierdził urząd skarbowy (inspektorat skarbowy, administracja podatków) przed 1 kwietnia.

Przedsiębiorstwom żegludowym wymierza się procentowy podatek od zysku przez komisję miejscową tego okręgu, gdzie się znajduje główny kantor tych przedsiębiorstw, a w braku tegoż przez komisję tych okręgów, w których zostały wykupione świadectwa przemysłowe dla należących do przedsiębiorstwa statków.

§ 21. Handel jarmarczny samodzielnie nie opłaca procentowego podatku od zysku lecz obroty jarmarczne biorą się w rachubę przy obliczeniu obrotów i zysków tych stałych przedsiębiorstw handlowych lub przemysłowych, których właściciele prowadzą handel na jarmarkach.

§ 22. Z wyjątkiem w wypadkach przewidzianych w art. 107 i 108 ustawy za podstawę do wymiaru procentowego podatku od zysku dla wszystkich przedsiębiorstw i osobistych zajęć przemysłowych służy ich zysk za rok, poprzedzający rok podatkowy,

względnie dla samodzielnych wolnych zajęć zawodowych zarobek.

§ 23. Zysk ten, względnie zarobek oblicza się dla każdego przedsiębiorstwa lub osobistego zajęcia przemysłowego przez stosowanie procentu średniej zyskowności (art. 94) do obrotu, ustalonego w myśl art. 98 ustawy dla każdego zaś samodzielnego wolnego zajęcia zawodowego do zarobku brutto, który uważa się za obrót roczny.

§ 24. Podstawą do wymiaru podatku dla noworozpoczętych przedsiębiorstw lub zajęć za pierwszy rok podatkowy jest zysk, względnie zarobek osiągnięty za tenże rok.

O ile przedsiębiorstwo lub zajęcie, podlegające podatkowi trwało mniej, niż 12 miesięcy, to zysk, względnie zarobek osiągnięty w tym krótszym czasie oblicza się w stosunku do całego roku, przypadająca zaś od tej sumy kwotę podatku pobiera się w wysokości odpowiadającej ilości pełnych miesięcy, w ciągu których wykonywano przedsiębiorstwo lub zajęcie.

Wymiar podatku na następny rok podatkowy dla wyżej wymienionych przedsiębiorstw i zajęć skutecznia się na zasadach ogólnych według zysku, względnie zarobku z roku ubiegłego.

§ 25. Celem uskutecznienia wymiaru procentowego podatku od zysku osoby, wymienione w art. 95 ustawy oraz osoby, wykonywujące samodzielne wolne zajęcia zawodowe powinny złożyć deklaracje według wzoru załączonego do instrukcji we właściwym urzędzie skarbowym (inspektoracie skarbowym, administracji podatków) w terminie wyznaczonym w tymże artykule oraz w art. 106. Wymienione deklaracje mogą również składać wszystkie inne przedsiębiorstwa oraz osoby, obowiązane do opłacania tego podatku.

Blankiety deklaracji wydaje się bezpłatnie w urzędach skarbowych (inspektoratach skarbowych, administracjach podatków).

§ 26. Deklaracje mogą być składane bezpośrednio w urzędzie skarbowym (inspektoracie skarbowym, administracji podatków) albo też przesłane pocztą pod adresem tego urzędu.

Jako ostateczny termin do składania deklaracji uważa się dzień 1 kwietnia, a jeżeli ten termin przypada na dzień świąteczny, to pierwszy dzień powszedni po 1 kwietnia. Dla deklaracji przesyłanych pocztą za dzień złożenia uważa się ten dzień, w którym deklaracje otrzymano w urzędzie pocztowym tej miejscowości, w której znajduje się właściwy urząd skarbowy (inspektorat skarbowy, administracja podatków).

Płatnicy nie tracą prawa podawania swoich deklaracji po ustanowionym terminie, jednak wniesione po terminie deklaracje mogą być przez komisję miejscową rozpatrywane, tylko w takim wypadku, o ile wymiar podatku jeszcze nie został uskuteczony.

§ 27. Składający deklaracje powinni odpowiedzieć na wszystkie zawarte w formularzach pytania, wolno im również dołączać do deklaracji specjalne objaśnienia, co do obrotu lub osiągniętego zysku, względnie zarobku oraz inne wiadomości, zdaniem

ich potrzebne do określenia obrotu i zysku, względnie zarobku.

§ 28. Płatnicy, którzy chcą opłacać podatek procentowy podług rzeczywiście osiągniętego zysku powinni równocześnie ze złożeniem deklaracji w odnośnych jej rubrykach, wykazać ten zysk i oświadczyć, iż życzą sobie dla stwierdzenia jego wysokości przedstawić przewodniczącemu komisji miejscowej księgi handlowe w oryginale lub poświadczone rentalnie wyciągi z tych ksiąg.

§ 29. Izdom skarbowym przysługuje na uzasadnioną prośbę płatników po poprzednim zabezpieczeniu, prawo rozkładania na raty i odroczenia terminu spłaty zaległych podatków i grzywien na termin sześciomiesięczny, bez ograniczenia wysokości należności, zaś na termin do jednego roku, o ile zaległe sumy nie przewyższają w poszczególnym wypadku 50.000 mk.

Odroczenie i rozłożenie na raty wyższych zaległości lub na czas dłuższy może nastąpić tylko na mocy zezwolenia Ministra Skarbu.

W wypadkach, w których zostanie niewątpliwie stwierdzone, że płatnik nie jest w możności uiszczyć przypadającej należności podatkowej z powodu poniesionych bezpośrednio strat wojennych lub spowodowanych wojną szkód elementarnych lub też ściąganie należności podatkowej z innych uzasadnionych przyczyn mogłoby narazić na szwank egzystencję gospodarczą płatnika, mogą być przyznane ulgi w postaci częściowego lub zupełnego umorzenia przypadającej należności podatkowej, zależnie od stwierdzonego stopnia zniszczenia lub stanu ekonomicznego płatnika.

Jeżeli niemożność uiszczenia należności podatkowej jest tylko przemijająca, mogą być przyznane jedynie ulgi wspomniane w części pierwszej i drugiej tego paragrafu.

Do przyznania wymienionych wyżej ulg z tytułu szkód wojennych i spowodowanych wojną klęsk elementarnych, upoważnia się izby skarbowe bez ograniczenia terminu i wysokości należności podatkowej. W innych wypadkach należy się trzymać przepisów kompetencyjnych, zawartych w części pierwszej tego paragrafu, tudzież w instrukcji.

§ 30. Do kompetencji urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych (inspektoratów skarbowych, administracji podatków) należy wytaczanie spraw o przekroczenia przepisów ustawy o zasadniczym podatku przemysłowym z art. 126 do 130, sporządzanie protokołów, przeprowadzenia wszelkich dalszych uzupełniających dochodzeń (art. 58 do 64) oraz wydawanie orzeczeń karnych (art. 140).

Urząd skarbowy podatków i opłat (inspektorat skarbowy, administracja podatków) ma wydać decyzję w każdej sprawie przekroczenia przepisów o zasadniczym podatku przemysłowym, najdalej w ciągu miesiąca od dnia otrzymania protokołu lub dodatkowych dochodzeń i wyjaśnień.

Odpis decyzji doręcza się obwinionemu za potwierdzeniem odbioru.

§ 31. Skargi na decyzje urzędów skarbowych podatków i opłat (inspektoratów skarbowych, admi-

nistracji podatków) w sprawach zasadniczego podatku przemysłowego wnoszą się za pośrednictwem tychże urzędów, do właściwej komisji okręgowej, w terminie miesięcznym od dnia doręczenia wyżej wymienionych decyzji (art. 143).

O orzeczeniach komisji izby skarbowe zawiadamiają płatników za pośrednictwem właściwych urzędów skarbowych podatków i opłat (inspektoratów skarbowych, administracji podatków).

Skargi wniesione po upływie terminu przewidzianego ustawą urząd skarbowy podatków i opłat (inspektorat skarbowy, administracja podatków) odrzuca we własnym zakresie działania, zawiadamiając o tem skarżących.

§ 32. Wytaczanie spraw o przekroczenia przepisów ustawy o dodatkowym podatku przemysłowym z art. 131 i 132 należy, o ile chodzi o przedsiębiorstwa, obowiązane do składania sprawozdań publicznych do kompetencji właściwej izby skarbowej, o ile zaś chodzi o przedsiębiorstwa, nie obowiązane do składania sprawozdań publicznych, do kompetencji miejscowych komisji do spraw podatku przemysłowego.

Grzywny za wyżej wymienione przekroczenia nakładają izby skarbowe, względnie komisje miejscowe do spraw podatku przemysłowego, przy sposobności sprawdzenia sprawozdań i bilansów, względnie, przy wymiarze procentowego podatku od zysku dla przedsiębiorstw, nie obowiązanych do składania sprawozdań publicznych.

Przedsiębiorstwa zawiadamia się za potwierdzeniem odbioru o decyzjach izby skarbowej, natychmiast po ich powzięciu, zaś o decyzjach karnych komisji miejscowych, równocześnie z rozesłaniem nakazów płatniczych na wymierzony procentowy podatek od zysku,

Skargi na powyższe decyzje karne wnosi się za pośrednictwem tej władzy, która wymierzyła karę, do komisji okręgowej do spraw podatku przemysłowego w terminie miesięcznym od dnia doręczenia zawiadomienia o zapadłej decyzji.

§ 33. Orzecznictwo w sprawach o przestępstwa z art. 135 i 138 oraz z artykułów 136 i 137 w wypadku przewidzianym w art. 150 ustęp ostatni należy do sądów karnych powszechnych.

Wdrożenie dochodzenia karnego następuje na wniosek izby skarbowej względnie przewodniczącego komisji do spraw podatku przemysłowego.

§ 34. W razie ujawnienia przekroczenia przepisów ustawy z art. 135 i 138 mają izby skarbowe, względnie przewodniczący komisji miejscowej do spraw podatku przemysłowego, po uprzednim ustaleniu w drodze odpowiednich dochodzeń istoty czynu karygodnego, przesłać sprawę z wszystkimi dotyczącymi aktami właściwemu sądowi karnemu do ukarania winnego w myśl powołanych wyżej artykułów ustawy.

§ 35. Jeżeli zachodzi uzasadnione podejrzenie o popełnienie jednego z przestępstw przewidzianych w art. 136 i 137 przewodniczący komisji miejscowej względnie izba skarbowa wdraża postępowanie karne

i wzywa daną osobę w celu przesłuchania jej jako obwinionego, tudzież ustala w odpowiedni sposób istotę przekroczenia przez zebranie niezbędnych informacji oraz przez zażądanie od obwinionego dodatkowych zeznań i wyjaśnień. Karę pieniężną za popełnienie z art. 136 i 137 ustawy nakłada miejscowa komisja do spraw podatku przemysłowego, względnie izba skarbowa orzeczeniem, którego odpis doręcza obwinionemu za potwierdzeniem odbioru.

Przeciw temu orzeczeniu odwołanie nie jest dopuszczalne. Natomiast jeżeli nałożona kara pieniężna nie zostanie uiszczona dobrowolnie w ciągu czterech tygodni licząc od dnia doręczenia obwinionemu orzeczenia karnego, wówczas miejscowa komisja do spraw podatku przemysłowego, względnie izba skarbowa przekazuje sprawę właściwemu sądowi karnemu, o czym należy uprzedzić obwinionego równocześnie z zakomunikowaniem mu orzeczenia o karze pieniężnej. Przy przekazywaniu sprawy karnej właściwemu sądowi karnemu należy przesłać temuż sądowi odpis odnośnego orzeczenia karnego z dowodem doręczenia go obwinionemu oraz z wszystkimi dotyczącymi aktami i dowodami, które służyły za podstawę pociągnięcia do odpowiedzialności,

W charakterze przedstawiciela miejscowej komisji lub izby skarbowej w sądzie karnym występuje przewodniczący powyższej komisji lub jego zastępca, względnie osoba do tego delegowana przez dyrektora izby skarbowej.

Przepisy przejściowe.

§ 36. Ustawowy termin do uiszczenia zasadniczego podatku przemysłowego na rok podatkowy 1922 przez wykupienie odpowiedniego świadectwa przemysłowego przedłuża się na zasadzie art. 160 ustawy na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej do końca marca 1922 r., zaś na obszarze b. dzielnicy austriackiej i pruskiej do końca kwietnia 1922 r.

§ 37. Celem wymiaru procentowego podatku od zysku dla przedsiębiorstw nie obowiązanych do składania sprawozdań publicznych i zajęć osobistych za rok podatkowy 1921 na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej, tudzież za rok podatkowy 1922 na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej terminy do składania deklaracji, do rozesłania nakazów płatniczych, do wnoszenia reklamacji i do uiszczenia powyższego podatku zmienia się na zasadzie art. 160 ustawy w sposób następujący:

- 1) termin do składania deklaracji wyznaczają izby skarbowe i ogłaszają drogą publicznego obwieszczenia;
- 2) przewodniczący każdej komisji miejscowej ma ogłosić w przepisany sposób dzień rozesłania nakazów płatniczych w okręgu swej komisji wyznaczając miesięczny termin do wnoszenia reklamacji i do wpłaty wymierzonych kwot procentowego podatku od zysku, przy czym ostateczny termin do wpłaty podatku za rok podatkowy 1922 nie może przypadać wcześniej, niż dnia 1 października 1922 roku.

Powyższe terminy należy również uwidocznic w nakazach płatniczych.

§ 38. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje do końca roku podatkowego 1923 r.

Minister Skarbu:
Michalski

Minister Sprawiedliwości:
Sobolewski

151.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 31 stycznia 1922 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych w przedmiocie ustalenia głównych i bocznych linii kolejowych do celów wymiaru podatku przemysłowego.

Celem wykonania końcowego ustępu art. 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. № 2 poz. 7), w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 66 poz. 437) o ujednostajnieniu na obszarze b. zaboru rosyjskiego ustaw i rozporządzeń o państwowym podatku przemysłowym na cały obszar Rzeczypospolitej Polskiej zarządza się co następuje:

§ 1. Pod względem poboru zasadniczego podatku przemysłowego od roku podatkowego 1922 r. od ekspedytorów, nie utrzymujących oddzielnych kantorów i pomocników handlowych, lecz trudniących się osobiście na własny rachunek opłacaniem cel za towary w Urzędach celnych położonych przy głównych lub bocznych liniach kolejowych, uważa się za główne linie kolejowe następujące linie:

- 1) Warszawa—Łódź,
- 2) Warszawa—Częstochowa (Herby),
- 3) Warszawa—Sosnowiec,
- 4) Warszawa—Mława,
- 5) Białystok—Grajewo,
- 6) Baranowice—Stołpce,
- 7) Brześć Litewski—Zdołbunowo—Ożenin,
- 8) Poznań—Zduny,
- 9) Poznań—Rawicz,
- 10) Poznań—Zbąszyn,
- 11) Poznań—Wronki—Drawski Młyn,
- 12) Toruń—Miasteczko,
- 13) Tczew—Chojnice,
- 14) Toruń—Grudziądz,
- 15) Gdynia—Weyherowo,
- 16) Stara Piła—Kartuzy,
- 17) Działdowo—Rakowice,
- 18) Oświęcim—Kraków—Lwów—Podwołoczyska,
- 19) Lwów—Stanisławów—Śniatyń,
- 20) Szczakowa—Trzebinia.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
Michalski

Minister Kolei Żelaznych:
Sikorski

152.

Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów

z dnia 18 lutego 1922 r.

o częściowym podwyższeniu opłat telefonicznych.

Na mocy art. 10 ustawy z dnia 27 maja 1919 r. o państwowej wyłączności poczty, telegrafu i telefonu, (Dz. P. P. P. № 44, poz. 310), zarządza się co następuje:

§ 1. Opłaty wymienione w dziale III rozdziale B. „Opłaty za przyłączenie i przeniesienie aparatów” rozporządzenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 18 sierpnia 1921 r. w sprawie podwyższenia opłat pocztowych, telegraficznych i telefonicznych (Dz. U. R. P. № 72, poz. 499), podwyższa się w sposób następujący:

- w § 6 p. a. opłata ma wynosić zamiast 3000 mk.— 3750 mk.
- w § 6 p. b. opłata ma wynosić zamiast 4000 mk.— 5000 mk.
- w § 6 p. c. opłata ma wynosić zamiast 2000 mk.— 2500 mk.
- w § 7 p. a. opłata ma wynosić zamiast 2000 mk.— 2500 mk.
- w § 7 p. b. opłata ma wynosić zamiast 3000 mk.— 3750 mk.
- w § 7 p. c. opłata ma wynosić zamiast 4000 mk.— 5000 mk.
- w § 7 p. d. opłata ma wynosić zamiast 2000 mk.— 2500 mk.
- w § 9 p. a. opłata ma wynosić zamiast 2000 mk.— 2500 mk.
- w § 9 p. b. opłata ma wynosić zamiast 3000 mk.— 3750 mk.
- w § 9 p. c. opłata ma wynosić zamiast 4000 mk.— 5000 mk.
- w § 9 p. d. opłata ma wynosić zamiast 4000 mk.— 5000 mk.
- w § 9 p. d. opłata ma wynosić zamiast 3000 mk.— 3750 mk.
- w § 9 p. d. opłata ma wynosić zamiast 4000 mk.— 5000 mk.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 marca 1922 r. na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z wyjątkiem b. dzielnicy pruskiej.

Minister Poczt i Telegrafów: *Stesłowicz*

153.

Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego

z dnia 24 lutego 1922 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Robót Publicznych w przedmiocie zmiany ustępu 4 art. 24 Instrukcji dla komisji państwowego funduszu mieszkaniowego.

Na podstawie art. 11 i 13 ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. w przedmiocie utworzenia państwowego